

***Van woelige puber
tot wereldreiziger***

Hoewel hij ruim veertig jaar alle mogelijke staten in Afrika, Centraal Azië en het Midden-Oosten doorkruiste, blijft hij nu – op zijn 66-jarige leeftijd - wreed benieuwd naar hetgeen er met zijn vroegere maatjes bij de ZWK intussen gebeurd is. En over zijn eigen verleden in Sint-Norbertus kan hij alles nog piekfijn uitleggen.

Toch heeft Walter Bresseleers een professioneel verleden achter de rug om 'U' tegen te zeggen. Hij is ook trots op hetgeen hij kon realiseren, maar tegelijkertijd blijft hij realistisch genoeg om te beseffen dat hij niet altijd alles kon veranderen, wat hij wilde. Maak kennis met een uitzonderlijke ex-ZWK'er. Laat je gaan, Walter!

Eerst even een korte persoonlijke biografie?

Walter Bresseleers: “Ik woonde vroeger in de Jonghelinckstraat op het Antwerpse Zuid, samen met mijn ouders en twee zussen, van wie er eentje spijtig genoeg op 49-jarige leeftijd is overleden. Mijn andere zus woont nog in Deurne-Zuid.

Mijn vader werkte vroeger op ‘den Bell’ aan de Sint-Laureisstraat en dus ging ik aan zijn hand naar Sint-Norbertus en als ik me niet vergis, was er een rij onder begeleiding van een leerkracht, die ’s avonds opnieuw eindigde aan ‘den Bell’. Gemakkelijk dus.”

Weet je nog wie jouw leerkrachten waren in die tijd?

“Zeker. Ik kwam in het eerste studiejaar terecht bij Marcel Van Herbruggen, in het tweede bij Herman Jacobs, die verhaaltjes kon vertellen, waar ik met open mond kon naar luisteren. Daarna volgden Weyers, Hadermann, Moonen en Gijs. In het eerste middelbaar zat ik bij ex-Wandelkringer Chris Van de Velde. Over die laatste twee leraren ben ik altijd enthousiast geweest. Nadien volgde Van de Poel. En ondanks het feit dat ik een nogal woelige puber was, heb ik altijd met veel respect opgekeken naar Sus Herweyers en Herman Lermytte, twee leraren die me zowat een hand boven het hoofd hielden en me op tijd en stond met beide voetjes op de grond trachtten te houden. Wat niet altijd lukte, en mijn vader, ten einde raad, me op internaat stuurde naar de Rijksnormaalschool in Lier.”

Meteen ook het einde van jouw carrière bij de ZWK?

“Ja, waarschijnlijk wel. In die periode vond ik ook in de kring geen antwoorden meer op de dingen (de meisjes !, een gezagsaversie, geloofscrisis) die mij toen bezighielden.”

Hoe was je bij de ZWK gekomen?

“Dat weet ik niet meer precies. Maar ik denk dat meneer Duysburgh – zoals bij zovele andere zangers – bij mij thuis is komen vragen of ik bij het kinderkoor mocht zingen. Ik denk dat het in het tweede studiejaar was en ik weet eigenlijk niet hoe lang ik er bij gebleven ben. Net geen 10 jaar geloof ik, ik kan mij niet herinneren voor een 10-jarig lidmaatschap gevierd te zijn. ”

Herinner je je nog veel uit die ZWK-periode?

“Zeker. Zelfs tot lang nadien. Leo Segers was zeker één van mijn beste vrienden en ik vind het geweldig dat ik hem hier vandaag nog eens kan ontmoeten. Eigenlijk zou ik nog graag vele anderen willen ontmoeten. Want wat is er geworden van de broers Jacobs, Patrick Van Hal, Guy Tyck, Jules Van Ael, Patrick Spruyt, Karel De Colvenaer, Fons Carpentier, de Willemsen, de Moonens en ik vergeet er zeker nog. Eigenlijk zouden we nog eens met z’n allen moeten bij mekaar komen. Ik ga noteren wanneer jullie volgend jaar in Radeske nog eens samen komen. Over sommigen

lees ik nog wel iets, want ik kan Eigen Krabbels elke maand lezen. Je moet maar op Google kijken onder 'ZWK – Eigen Krabbels' en daar vind je alles vanaf 2014."

Ben je indertijd trouwens nog op Radeske geweest?

"Radeske in Lichtaart ligt minder goed in mijn geheugen; ik geloof dat ik toen al met één been buiten de kring stond. Van Radeske in Sint-Pieters-Lille herinner ik mij nog heel wat. Goh, daar hebben we toen behoorlijk wat kattenkwaad uitgespookt! Gaan zwemmen in een vijver vol beschermde vissen, appeltjes gooien naar een foorkraam zonder dat de eigenaar aanvankelijk wist waar ze vandaan kwamen, spoken rond het kerkhof, kampioenschap om het verst

plassen.....Plezante tijden op kamp en tijdens de vele spelletjes. Ik herinner me ook een wandelvierdaagse, waarbij ikzelf en Leo Segers nogal een eind achter de groep wandelaars gesukkeld waren. We staken onze duim omhoog bij de eerste auto die voorbij kwam en die zette ons af enkele tientallen meters voor de plek waar meneer Duysburgh stapte. Die kon er echt niet mee

lachen: 'Als je op jullie eentje willen gaan wandelen, dan moet je volgende keer niet meer meegaan,' riep hij. Tja, Ik begreep dat natuurlijk wel.

Ik ga je iets vertellen dat niet veel mensen weten. Toen ik in Niger verbleef – en mijn wilde jaren al een tijdje verdwenen waren – heb ik een brief gestuurd naar meneer Duysburgh om hem te schrijven dat hij en de ZWK veel voor mij betekend hebben. Ik heb hem geschreven dat ik zijn rechtlijnigheid en zijn standvastigheid – die ik toen niet begreep - nu erg naar waarde kon schatten. Als rakker was dat heel belangrijk voor mij. Het moet zijn dat hij mijn brief waardeerde, want ik kreeg een mooie brief terug. Ik wil hier trouwens ook nu nog het ZWK-bestuur feliciteren voor hetgeen ze gedurende al die jaren gerealiseerd hebben."

Als je na lange tijd in het buitenland weer naar België komt, wat zijn dan de eerste zaken die je gaat eten of drinken?

“Filet américain en mosselen, en opnieuw een Duveltje drinken en het is hier in Antwerpen voor het eerst sinds lang dat ik nog eens een ‘bolleke’ dronk. Frietjes hebben ze wel over de hele wereld.”

Terug naar jouw jongere jaren? Hoe kwam je erbij sociologie te studeren?

“Mijn vader twijfelde aanvankelijk wel wat aan mijn studie-ijver maar ik heb op vier jaar tijd mijn Mastersdiploma gehaald. En waarom sociologie? Ik dweepte in die tijd met Che Guevara en Camillo Torres, de priester-socioloog uit Columbia en voorloper van de bevrijdingstheologie. Ik besloot in de voetsporen van die laatste sociologie te studeren waarbij ik focuste op de ontwikkelingsproblematiek. Ik wilde absoluut niet naar het leger (ik wist dat ik daar alleen maar met de hiërarchie zou botsen) en als gewetensbezwaarde kon ik naar het buitenland. Ik wou dan ook absoluut vertrekken. Vanaf 1980, net na mijn universitaire studies aan de Universiteit Antwerpen, ben ik dadelijk vertrokken. Eerst naar Rwanda.”

Er volgden nog vele andere landen – maar daarover meer in ons volgend nummer – maar je bent dan ook gehuwd met een Afrikaanse?

“Klopt. Ik leerde in 1983 mijn vrouw kennen uit Senegal en in 1994 zijn we in Dilbeek (we hadden toen daar een plekje) getrouwd. We hebben intussen vier zonen. Drie jongens zijn aan de slag op de Belgische arbeidsmarkt, alleen de jongste is nog aan zijn masters thesis bezig in Leuven en Brussel en als dat klaar is in januari, hebben ze allemaal hun diploma behaald. Gelukkig hadden ze een minder sterke puberperiode als ikzelf, op de oudste na.”

Wonen jullie intussen in België of in het buitenland?

“Eigenlijk beide. We hebben ondertussen een appartement in Ukkel. Niet ver van een uitstekende internationale school, waar de jongens de laatste jaren van hun humaniora gevolgd hebben. Vermits mijn vrouw uit Senegal komt, haar moedertaal Wolof is en de mijne Nederlands, hebben we als compromis het Frans als voertaal thuis.

We bezitten ook een plekje in Gambia, op twee minuten van de zee. Moeten jullie eens met z'n allen naartoe komen! Met de heersende pandemie hadden we de laatste keer wel problemen om een vlucht te boeken. En hoewel ik correct gevaccineerd ben, vloog ik bij aankomst wel zeven dagen in quarantaine met een verplichte test op het einde. We kwamen natuurlijk uit een niet-Schengen-land.

Intussen hebben we ook al twee kleinkinderen: 4 en 2 jaar.”

Was het voor de familie niet moeilijk dat je voor jouw job regelmatig van standplaats moest veranderen?

“Elke keer van land veranderen, (ik geloof dat ik zo'n 10 tot 12 keer met hebben en houden verhuisd ben) was natuurlijk niet evident. Maar onze familie hangt sterk aaneen en we zijn de toch wel constante veranderingen goed door gesparteld. We keken ernaar uit dat de kinderen steeds terecht konden in een Franstalige internationale school en de laatste drie jaren van hun humaniora hebben ze hoofdzakelijk in Ukkel doorgebracht. Het voordeel was dat ze al vroeg onafhankelijk waren: eentje trok voor zijn studies een jaar naar de Verenigde Staten, een andere zat een tijd in Frankrijk op een tennisacademie, en ze zaten toch vanaf hun vijftien/zestien jaar zonder de ouderlijke aanwezigheid (dat mocht de school trouwens niet weten) in Ukkel.”

Ik kan me niet herinneren dat je ooit aan sport deed...

“Toch wel. Ik heb één jaartje in het Katholiek Sportverbond mee gevoetbald met Sint-Laurentius. En na dat ene jaartje was het duidelijk dat mijn toekomst zeker niet in het voetbal lag. (lacht)”

Krijgen ze b.v. in Afrika het Covid-virus onder controle?

“In Gambia, dat ik het beste ken, krijgen ze het moeilijk onder controle. Ze hebben niet de administratieve of statistische capaciteiten om alles correct in kaart te brengen. Er is ook geen uitgebreide testcapaciteit zoals b.v. in België.. Hier heb je bij wijze van spreken een covid testcentrum op wandelafstand van elke Belgische bewoner. Ginder is dat andere koek. Ze testen dan ook duidelijk te weinig. Mensen hebben dikwijls geen centen om zich te verplaatsen naar een testcentrum, laat staan zich te laten opnemen in een ziekenhuis. In de dorpen zullen er zeker mensen aan Covid-19 overlijden, zonder dat dat duidelijk is of dat er veel bekendheid aan gegeven wordt.

Mensen hebben ook weinig toegang tot correcte informatie over de pandemie en de vaccinatievoordelen. Er doen dan ook nog al wat antivax-verhalen de ronde, die maken dat de vaccinatiegraad bedroevend laag blijft.”

Met welke munt betaal je in die Afrikaanse landen of is de kredietkaart daar ook stilaan regel?

“Helemaal niet. Je betaalt er alles cash in de lokale munt. Alleen om b.v. een vliegtuigticket te regelen, kan je met kredietkaarten betalen.”

Je bent nu sinds een dik jaar met pensioen en je reist ook regelmatig naar Gambia. Wat doe je daar dan in jouw vrije tijd?

“Ik ben daar echt graag. Ofwel vind je Afrika maar niks en ben je er na enkele weken of maanden weg, ofwel geraak je in de ban van dat continent en dat is hetgeen met mij gebeurde. Ik woon er op twee minuten van de zee en dus ga ik er elke ochtend een wandeling maken. Af en toe ga ik er vissen met een vriend die een bootje heeft. Geen netten, hé! Lijnvissen. En verder hebben we daar een grote tuin met veel fruitbomen waarin mijn vrouw en ik wat groenten planten en de tuin verzorgen. Ik moet alleen een beetje opletten, want ik heb een ‘frozen shoulder’ (bevroren schouder), maar die zit in een genezingsfase.

December, januari en februari zijn de beste maanden in Gambia. We proberen dan voor enkele weken met de hele familie samen te zijn. Onze jongens zijn gepassioneerde kite-surfers en in die periode is er ook de meeste wind.

Ik heb vorig jaar ook een tijdje als vrijwilliger sociologie gegeven aan een hogeschool. Verder ben ik een “nieuwsverslaafde” en probeer het internationale en regionale (uit een aantal landen waar ik vertoefd heb) nieuws te volgen. Daar ben ik dagelijks wel een tijdje zoet mee.

‘s Middags is het dan gewoonlijk te warm om buiten activiteiten te ondernemen. Ik heb altijd graag gelezen, mijn zus stuurt dan ook regelmatig wat boeken op. Ik ben ondertussen een fan van Richard Dawkins, de Britse evolutiebioloog. Ook de werken van Stephen Hawking en de Canadees-Amerikaanse fysicus Lawrence Krauss boeien mij. De Big Bang en wat daarvoor kwam.....Andere koek dan het bijbels scheppingsverhaal!

‘s Avonds wordt er dikwijls genetfliced....De digitale mogelijkheden lijken nu onbegrensd... . Toen ik in 1980 in Rwanda werkte, kon er alleen per post gecommuniceerd worden.... . Een brief was dan weken tot maanden onderweg... en nu komt de hele wereld met enkele klikken de woonkamer binnen.”

En wat staat er op het programma als je in Ukkel bent?

“Dan probeer ik zoveel als mogelijk met de kleinkinderen op te trekken, mijn vrienden van vroeger te bezoeken en met mijn zus en schoonbroer af te spreken. Als gepensioneerde trein je het hele land af voor 7 euro. Als het weer het toelaat, zet ik de fiets op de trein en stippel wat rondjes uit met één of andere vriend waarbij uiteraard vooral de lokale bieren en streekgebonden gerechten geproefd dienen te worden....”

En muziek?

“In Eigen Krabbels zit altijd wel een toets, waardoor ik liederen van de ZWK kan terugvinden. Maar ik hoor ook graag Jacques Brel of Wannes Van de Velde: ‘Ik wil deze nacht in de stroaten verdwoalen’...En uiteraard muziek uit de landen waar ik vertoefd heb , uit Gambia b.v. de composities van Sonia Jobarteh en uit Afghanistan, het land dat een onvergetelijke indruk op mij gemaakt heeft, de songs van Aryana Sayeed.”

(wordt vervolgd)

Zijn beknopt internationaal carrièreverloop

- 1980/82: HR-manager Rwanda
- 1985/88: expert Senegal
- 1988/94: expert Niger
- 1995/01: expert Gambia
- 2001/05: teamleider RDCongo
- 2006/07: expert Afghanistan
- 2007/08: teamleider Jordanië / Iraq
- 2008/11: teamleider Nigeria
- 2011/13: programma-manager Afghanistan
- 2013/18: teamleider Mauritanië

Walter heeft lange termijn opdrachten gedaan in hogervermelde landen, korte termijn opdrachten waren er in Benin, Burkina Faso en Mali.

Hij heeft gewerkt voor de Europese Unie, voor 2 organisaties van het systeem van de Verenigde Naties (Ontwikkelingsprogramma van de Verenigde Naties en het Internationaal Arbeidsbureau), voor de bilaterale ontwikkelingssamenwerking van België, Groot- Brittannië en Nederland en voor een Belgisch en een Frans consultancy bureau.

Blijf verwonderd

Op 12 juli van dit jaar werd André Laporte 90.
De naam zegt u waarschijnlijk niet veel.
Mij zei hij ook niets tot ik de man ontmoette.
Dat is meer dan een eeuwigheid geleden, enfin
toch meer dan een halve eeuw.
Dan nog bleef het gewoon bij de naam Laporte,
'zeg maar André'.
We liepen elkaar tegen het lijf aan de Acropolis.
Ik bedoel het gebouw in Athene, niet ergens een
kroeg of een restaurant hier te lande.
Dat ik in Griekenland verzeild raakte, was het
gevolg van een tip van een André die u wél kent,
André F.
Eigenlijk wou ik daar helemaal niet zijn. Ik wou
naar die andere verzamelpplaats van stenen, te
weten Egypte.
Maar dat feestje ging niet door.

Enkele dagen voor ik een ticket kocht, stortte een vliegtuig neer met een lading
toeristen op weg naar het land van de farao's en de hiërogliefen.
De vloek van de farao's indachtig stelde mijn vader zijn veto.
Ga desnoods met de fiets – flauw, want die had ik niet – maar zet dat vliegtuig uit je
hoofd! Dat vliegtuig naar Egypte. Want een andere bestemming vond wel genade in
de ogen van mijn vader. Dat alternatief, Griekenland, werd me dus ingefluisterd door
André F. die er net het jaar voordien geweest was.

Nu, en dat even terzijde, mijn vader stond niet alleen met zijn wantrouwen tegenover
'de vlieger'. Toen ik enkele jaren voordien mijn luchtdoop ontving in een lawaaierige
tweezitter – een tochtje van pakweg 25 minuten boven Antwerpen – bestierf de man
het van angst. Mijn ouders en vele andere, vooral oudere mensen, zouden het
destijds nooit in hun hoofd gehaald hebben om in een vliegtuig te stappen.
Als een boot zonk, meenden ze, dan was er nog altijd een serieuze kans op redding.
Maar waren er aan boord van zo'n vliegtuig wel genoeg parachutes om, in geval alle
schroeven het lieten afweten, een veilige thuiskomst te garanderen?
De kans dat een vliegtuig naar beneden donderde, behoorde lang tot de favoriete
scenario's. Nu, we hoeven niet van de hoge toren te blazen. Bij het opstijgen van
een vliegtuig gaat bij heel wat passagiers het hart wat sneller kloppen en bij
turbulentie doen ze allemaal stoer alsof er niets aan de hand is. En dat geldt niet
alleen voor mensen met vliegangst.

Terug naar Laporte en het oude Griekenland.
Gek genoeg is geen kat geïnteresseerd in het moderne Griekenland.

Dat werd daar ook maar pover vertegenwoordigd door de alom gedraaide en eeuwig herhaalde sirtaki's uit Zorba The Greek en Jamais le Dimanche (en uiteindelijk is die sirtaki ook al zo oud als de straat).

Meneer Laporte, een lichtjes corpulente vrijgezel van in de dertig met brilletje, leek daar evenwel geen aanstoot aan te nemen. Als een restaurant over een piano beschikte, zweefden zijn vingers meteen over de toetsen en een licht deuntje was duidelijk aan hem besteed.

Maar zeer vlug bleek dat de man meer in zijn vingers had. Vaak gingen onze gesprekken over muziek, over klassieke muziek nog wel. In mijn jeugdige overmoed meende ik dat het een genre was waarin ik wel mijn mannetje kon staan. Maar zelfs met Gregoriaans, hier en daar wat polyfonie, een resem Vlaamse liederen en de toen nog lamentabele voorraad uit mijn platenkast, was ik duidelijk voor de man geen partij.

Zeker niet toen hij aan een grondige analyse van de laatste strijkkwartetten van Beethoven begon en hij kwam aandraven met ene Karlheinz Stockhausen en begripen als Darmstadt en Neue Musik.

Bezochten we samen een museum dan verwoordde hij zijn appreciatie of bedenkingen middels een vingervlug en vaardig getekende notenbalk met daarop enkele noten muziek (die ik uiteraard niet ontcijferen kon).

Toen ik hem op een dag vroeg hoe hij zijn kostje verdiende was het antwoord nogal prozaïsch: als muzikleraar op een school. Maar dan toch duidelijk van het soort dat ik nooit gekend had en dat wat meer deed dan met zijn leerlingen op een trommeltje kloppen en hen leerde in de handen te klappen. Dacht ik zo.

Na Griekenland verdween Laporte van mijn radar.

Tot die in 1976 plots een duidelijk signaal uitzond.

Dat wist te melden dat mijn reisgenoot met zijn oratorium *La vita non è sogno* de Prix Italia gewonnen had.

Muzikleraar? Blijkbaar was ik achter mijn radarscherm regelmatig ingedut.

Zoekmachines bestonden er niet in die tijd, maar een beetje speurwerk leverde zeer vlug een ander portretje op dan dat van schoolmeester.

Het op het eerste gezicht simpele mannetje had aan het Lemmensinstituut les gekregen van de coryfeeën Flor Peeters en Marinus de Jong.

Als musicoloog was hij afgestudeerd op een proefschrift over ene Paul Hindemith – remember Mathis der Maler – en om de gaatjes te vullen had hij zich in Duitsland laten bijscholen door Karlheinz Stockhausen, nog altijd een icoon van de moderne muziek.

Toen ik hem ontmoette, was hij producer Nieuwe Muziek bij BRT.

Kort daarna werd hij leraar aan het Conservatorium van Brussel en docent compositie aan de Muziekkapel Koningin Elisabeth.

Voortaan zou mijn radar constant signalen blijven uitzenden.

Op verzoek van de toenmalige opera-intendant van de Brusselse Munt componeerde hij de opera *Das Schloss*, gebaseerd op de gelijknamige roman van Kafka.

In 1989 speelden de laureaten van de Koningin Elisabethwedstrijd voor viool als plichtconcerto zijn *Fantasia-Rondino* con tema voor viool en orkest.

Om zich een vast inkomen en een behoorlijk pensioen te verzekeren bleef hij in dienst van de radio. In 1996 zwaaide hij uiteindelijk af als productiecoördinator bij Klara.

De catalogus met zijn werken oogt vrij indrukwekkend.

Orkestmuziek, kamermuziek, werken voor koor, piano, orgel, gitaar et j'en passe zeggen ze in 't schoon Frans.

Laporte schreef niet bepaald oorstrelende muziek.

Eventjes luisteren tussen de soep en de patatten is er dus niet bij.

Hij stak zijn bewondering voor componisten van atonale muziek niet onder stoelen of banken wat ertoe leidde dat hij ook in hun voetsporen zou treden.

Dat hij daarmee misschien in een doodlopend straatje beland was en dat de doorsnee luisteraar niet gediend was met die 'nieuwe muziek' en de voorkeur gaf aan 'vroeger', geeft hij ruitelijk toe.

'Voor de oudere generatie (waartoe ik mezelf reken) is deze verrassende comeback van de tonaliteit in haar diverse uitingen een bewijs voor de beperktheid en vergankelijkheid van een ooit gretig geadopteerd, in de hemel geprezen toonsysteem en de blijkbaar onverwoestbare kracht van het altijd weerkerende natuurfenomeen van de tonaliteit.' (André Laporte in 'Onder Hoogspanning - Muziekcultuur in de hedendaagse samenleving')

Nu, de zangers van Norbertus hebben zich zelden of nooit op dat glibberige terrein van de dissonantie begeven. Ze krijgen al de daver op het lijf als het nog maar even 'wringt' en voelen zich opgelucht als ze terug vaste grond onder de voeten krijgen. Karl Jenkins is zo'n 'comeback'-figuur. En Arvo Pärt (voor wie niet vies is van wat pseudo-mystiek). Ondertussen heeft volgens wetenschappers de tonaliteit zowat alle mogelijke melodieën en combinaties opgebruikt. Vooral de popmuziek is aan het einde van zijn Latijn. De 'liekes' zijn gewoon op.

Componisten zullen dus bijzonder inventief moeten zijn om nog iets origineels uit hun hoed te toveren.

Aan originaliteit geen gebrek bij de 'moeilijke' Laporte.

Maar de kans is reëel dat hij hetzelfde lot als zijn Griekse tijdgenoot en collega 'moderne muziek' Xenakis zal ondergaan. Samen met zijn muziek is de man definitief dood en begraven.

Maar ja, zoals gezegd: Griekenland blijft nu eenmaal verzot op zijn oude cultuur (en op onze hedendaagse centen).

Sans Gêne op de scène

Veel volk zagen we de laatste tijd niet.

Dat hadden de gezagsdragers zo voor ons geregeld.

En bij toevallige ontmoetingen draaiden de gesprekken vaak rond hetzelfde thema.

Wat ik dan dacht over 'de situatie'?

'Over pakweg tien jaar zullen historici enig zicht krijgen over wat zich nu aan het afspelen is.' Dat antwoordde ik dan en als troostprijs gaf ik doorgaans een 'Of misschien iets vroeger' mee. Vermoedde ik achter het masker van de tegenpartij enige scepsis, dan gooide ik er nog wat primaire boekenwijsheid achteraan. Over de Eerste Wereldoorlog bijvoorbeeld, en die hebben we toch al een poosje achter de rug, zijn de geschiedschrijvers nog steeds niet uitgepraat. En dan wil geen mens weten – en al zeker mijn echtgenote niet – wat de Tweede nog in petto heeft voor de boekhandel.

Mogen we er dan tenminste van uitgaan dat wat we nu meemaken ooit geboekstaafd zal blijven als 'historisch'? Hoogstwaarschijnlijk wel, maar het is aan latere generaties om te bepalen hoe historisch.

Dat brengt ons bij een kleine en misschien wel interessante denkoefening die ieder uiteindelijk voor zichzelf moet maken. Namelijk, hoeveel gebeurtenissen hebben we zelf meegemaakt die het etiket 'historisch' verdienen? Of meer nog, wanneer en waar stonden we er als getuige met onze neus bovenop?

Mijn goede vriend Ghis vertelde me ooit dat hij zich op loopafstand van Cinema Rex bevond toen die op 16 december 1944 compleet in puin gegooid werd door een V2. Meer dan 500 doden en Ghis mocht van geluk spreken.

Dat gold blijkbaar ook voor de vader van meneer Duysburgh.

Die zat zelfs in de zaal. Althans volgens zijn eerwaarde zoon die me dat vertelde op de dag van de begrafenis van zijn vader.

Zelf zal ik de nacht van 31 januari op 1 februari 1953 nooit vergeten.

Er woei een verschrikkelijke wind en 's morgens bleek dat de elektriciteit in de stad was uitgevallen. Niet meteen stof voor geschiedenisboeken zou men denken.

Zeer vlug bleek evenwel dat zich die nacht een vreselijke ramp in onze contreien, en dan vooral in Zuid-Nederland, had voltrokken. Ze zou zich nestelen in het collectieve geheugen. Samen trouwens met 'watersnood', 'springtij', 'zandzakjes' en Goeree-Overflakkee.

Tussen april en oktober 1958 leefden de Belgen in een soort roes.

'En, zijt ge al geweest?' werd de klassieke inleiding van een gesprek.

De vraag verwees uiteraard naar dé gebeurtenis van de jaren vijftig, de Expo 58, een evenement dat, buiten wat builen en schrammen, nu eens niet in bloed gedrenkt was. De WK hield er een fenomenaal en jawel, voor eigen Kring, historisch Kunstconcert aan over.

Petites histoires

Ergens begin jaren vijftig vergezelde ik mijn ouders in een 1 mei-optocht. Historisch? Neen, gewoon een fait divers in een mensenleven is dat, nauwelijks de moeite om na te vertellen.

Rond diezelfde periode poneerde mijnheer Hellemans van het vierde studiejaar met veel pathos in zijn stem: 'Leopol is nog altet maine keuning'. Een straffe uitspraak zo kort na de Koningskwestie, maar waarschijnlijk ben ik de enige die ze zich nog herinnert waardoor ze vroeg of laat, samen met mij, zal uitgewist worden.

Als de protagonist van dergelijke triviale feitjes of gebeurtenissen, de petites histoires zeg maar, een bekende figuur is, halen ze wel eens een voetnota.

Zo moest de held van D-Day en latere president Eisenhower soms 'heel dringend' als gevolg van zijn colitis ulcerosa. Dat ongemak heeft hoe dan ook de loop der geschiedenis niet veranderd en op die fameuze dag in juni 44 zullen sowieso heel wat Duitsers 'scheisse' geroepen of gemompeld hebben.

Dat er ooit ketters met bosjes op de brandstapel belandden, hebben we allemaal uit onze lessen geschiedenis onthouden. Van de soms vervelende bijwerkingen hadden onze leraars waarschijnlijk geen weet. Tenzij ze de enorme correspondentie van Erasmus doorgenomen hadden. Zo schreef de cynische geleerde tijdens een verblijf in Engeland in een brief: 'Ik ben des te bozer op die ketters omdat ze de houtprijs voor ons hebben opgedreven met de winter in aantocht'. Gelukkig werd zijn goede vriend Thomas More, kettervervolger in bijberoep, onthoofd – en dan nog in de zomer – zodat zijn executie de houthandel niet ernstig verstoorde.

By the way, de eerste echtgenote van de geleerde Thomas was pas zestien toen ze met hem trouwde. Zomaar een voetnoot? Dat zou nu gewoon niet meer pakken en misschien moeten de woke jongens maar eens uitkijken naar een nieuwe naam voor de naar hem genoemde hogeschool.

W.d.C.

'W.d.C.' lijkt me een verantwoorde keuze.

Washington District of Columbia?

(Met de kaduke rolstoel van wijlen FDR.)

Neen, dat is met hoofdletter D.

We bedoelen verdorie Wim de Cock met kleine dee en see kaa.

(Die met de Raleigh, de Rolls Royce onder de fietsen, van de heldentenor.)

En wel hierom.

In mijn (en onder onze) ogen heeft die ex-collega van ons zonder meer een belangrijke mijlpaal in wereldgeschiedenis neergepoot.

Heeft hij mee de weg geëffend naar een compromisloze aanvaarding van de mens zoals hij door het leven loopt. Met of zonder blok aan zijn been. Een blok, ach een mechaniekje waaraan we nauwelijks aandacht schonken. En dat hij niet onder stoelen of banken stak zoals de Amerikaanse president F.D. Roosevelt die al het mogelijke deed om zijn beugel en rolstoel – zelfs letterlijk – onder tafel te houden.

Diens schoenen raakten nauwelijks versleten.

Wel die van Wim.

Voor hem niks onder tafel, stoelen of banken.

Eerst was er dat opwarmertje, de Vliegende Hollander, nog achter de coulissen.

Maar met La Damnation de Faust kreeg de opera van Antwerpen een wereldprimeur, werden er in de metropool bakens – en banken! – verzet.

Wim stapte gewoon de bühne op.

In het volle licht van de schijnwerpers ondanks het schaarse licht.

De bühne, dat is nu eenmaal de plaats waar de illusie regeert, waar alles van boven tot onder nep is. Daar doen brave huisvaders zich gedurende enkele uren voor als soldaten uit het jaar pap. Bijna pensioengerechtigden hangen er vrolijk de student uit en een vrouw in een outfit van een tweederangsnaaister zingt er dat ze een oogje heeft op ene Faust. Die beweert op zijn beurt dat hij het op een akkoordje gegooid heeft met de duivel, een uiteraard louche figuur, die Faust in het Frans trakteert op een glaasje in een duistere bierkelder in Leipzig – Leipzig in 't stad! – waar de kroeglopers – waaronder mannen en vrouwen die in het echte leven nooit een pint zouden aanraken – zich uitleven in het Nederlands.

Op de planken doet iedereen alsof en het publiek vindt dat best.

En Wim, die deed alsof er geen mechaniekje was.

Geen virus dat hem in het verleden pootje lap had gezet.

De bühne had voortaan zijn hart gestolen, en Elsa von Brabant en ander schoon volk. De rest kon hem gestolen worden.

Okido, maar ondertussen had Wim wel geschiedenis geschreven.

Niet zomaar een krabbel voor een voetnoot.

Vergeten we de hogeschool.

Met deze krijgt hij een standbeeld.

Billie Turf

Naar aanleiding van het overlijden van zijn ex-leraar en ex-collega Walter Van Vlimmeren haalde Johan Clerckx enkele herinneringen op over deze merkwaardige mens.

“Ik kende hem als de opvolger van de heer Van der Linden, het muzikale beest!

Straffen was bij hem legendarisch. Je moest dan twintig bladzijden muziek schrijven en je moest de notenbalken zelf tekenen. Dat was zowat het tarief.

Een anecdote: in mijn klas zat een zekere Merckx, niet de wielrenner nota bene. We zaten in dezelfde lijn van het bureau van de heer Van der Linden. Die zat altijd achter zijn bureau, behalve die ene keer dat hij achter Tony M. rende, de hele klas rond. Maar hij wees toen naar Merckx en riep: '20 bladzijden'.

Ik wist niet wat ik misdaan had en heb toch die bladzijden geschreven. Toen ik ze ging afgeven, zei hij laconiek: 'Maar Johan, het was niet op jou bedoeld, maar op Merckx die voor je zat.' Ik moest de 20 blz. toch afgeven.

Nadien kwam er als contrast Walter Van Vlimmeren, een echte muzikant en **mens**.

Hij zorgde ervoor dat er een piano kwam in de muziekklas, want die had hij dan toch kunnen bemachtigen.

Hij was eigenlijk altijd goed gemutst en zag eruit als Billie Turf. Dik en rond, een brilletje, zijn oren wat naar voren draaiend en dus ook steeds goed gezind.

Vandaar ook zijn bijnaam Billie Turf!

Toen ik later collega van hem werd, was hij nog steeds de goed gemutste leerkracht. Om een voorbeeld te geven: hij was gekend om zijn GOMO's!

Wat is dat in godsnaam?

Grote Overhoring Muzikale Opvoeding.

Hij kon met een smakelijk, grappig en spiritueel tekstje de andere collega's erop attent maken dat hij op een bepaalde datum grote overhoring deed. Hij spoorde hen dan ook aan om geen zware taken op te geven tegen die datum en zelf geen overhoringen te doen. Op zulke momenten gingen alle collega's 'ad valvas' kijken om te lezen op welke grappige manier hij nu weer zijn overhoringen aankondigde.

Tot de directeur het genoeg vond omdat de collega's wel het papiertje met de GOMO's gelezen hadden, maar vergeten waren dat er ook nog andere belangrijke zaken te lezen waren.

Een andere, minder leuke anecdote. Toen ik eens met hem aan tafel zat om te eten, had hij – naast zijn eten – ook nog een speciaal doosje bij, waarin bij nader toezien een hele reeks pilletjes zaten.

Walter was een beetje ziek aan de darmen. Een soort ziekte van Crohn. Zijn darmen braken af, een ziekte waaraan slechts een beperkt aantal mensen leed in België. Hij moest per dag zo'n twintigtal verschillende soorten pilletjes nemen.

Al bij al is hij nog vrij oud kunnen worden en ik bewaar nog altijd heel fijne herinneringen aan hem.”

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Weet je dat...

...het bestuur van de ZWK in zijn ongelooflijke goedheid besliste om op 9 september de repetities te hervatten.

...de omwonenden zullen verwittigd worden om de kaasblokjes tijdig in de oren te steken als ons gezang vanop de speelplaats weerklinkt.

...sommigen zich afvragen of we het koor Arti Vocali nog wel kunnen bijhalen, vermits zij al in de tweede helft van augustus met de repetities begonnen en gingen wij niet samen iets zingen? Of was dat met Alma Musica?

...onze hoofdredacteur het betreurde dat er pas op 9 september met de repetities begonnen wordt, want dan is hij 'toevallig' met vakantie.

...sommige leden dan ook nieuwsgierig uitkijken naar zijn vakantieverslagen, net als naar de vele voorgaande reisverhalen. Ze zouden blijkbaar op hun honger moeten blijven zitten.

...onze voorzitter en zijn vrienden er ook regelmatig op uittrekken met de fiets en daarbij hoge culinaire uitpattingen niet uit de weg gaan.

...Tony zelfs zijn vakantie wilde onderbreken om te luisteren naar het redenaarstalent van onze voorzitter op de dag van de laatste bestuursvergadering. Gelukkig dat hij het niet gedaan heeft.

...Marc C. uitkijkt naar de eerste repetitie, al was het maar voor de stemoefeningen. Hij zou die erg gemist hebben.

...onze vriendinnen van Marcanto uit Hoogstraten nog steeds waanzinnig op zoek zijn naar een dirigente en pianiste, zodat ze hun knappe prestatie zoals in het 'Waanzin(g) concert' later kunnen herhalen in eventuele gezamenlijke kerstgezangen.

...Fons en zijn kornuiten het nog niet zagen zitten om in 2021 een stadswandeling in mekaar te boksen, maar dat alleszins getracht wordt de 1 mei-traditie in ere te herstellen.

...alle koorleden tevreden waren om Eddy VdD na een lange afwezigheid weer te zien op de laatste voorbereidende vergadering op het nieuwe koorseizoen.

...enkele leden met veel enthousiasme het 'Kunstuur' in Mechelen bezochten; een tentoonstelling van bekende Vlaamse meesterwerken uit de schilderkunst op een schitterende manier uitgelegd en van muziek voorzien. Een aanrader! In de H.-Geestkapel rechtover de Sint-Romboutskathedraal.

...onze vrienden van de Sint-Anna-ten-drieënkerk op Linkeroever tot 26 september uitpakken met het grafiekwerk van een tiental kunstenaars op zaterdag en zondag tussen 14u en 17u.

...het Sint-Norbertusinstituut over een nieuwe afdeling HBO5 verpleegkunde beschikt, gelegen op de Noorderlaan 108 en dat ze daar op de eerste schooldag al het bezoek kregen van onderwijsschepen Jinnih Beels.

...onze vriend en trouw ex-lid Guido Bontenakel voortaan woont in het Woonzorgcentrum Groene Veld, Spoorweglaan 3 in Wilrijk. Je kan hem daar bereiken in de gezellige cafetaria of de mooie tuin. Hij zal verheugd zijn met jullie te babbelen. Het centrum is ook telefonisch te bereiken op 03/3031840, maar Guido heeft wel geen telefoon op de kamer.

...je alle digitale artikels en alle Eigen Krabbels van de laatste zeven jaar kan terugvinden op Google bij een eenvoudige vermelding: ZWK Eigen Krabbels. Er zijn dus meer dan 500 digitale lezers buiten de leden en sympathisanten van onze kring.

...de Norbertijnen 900 jaar bestaan en in ons land o.a. zijn terug te vinden in de abdijen van Averbode, Tongerlo, Postel, Perk, Lefse en Floreffe.

...hun lijfspreuk is: Ora et Labora (Bid en werk).

Personalia:

Geboorte :

Mille Mattheussen

werd op 4 augustus geboren als derde dochter van Maarten Mattheussen en zijn Jasmien met een rijzige gestalte van 52 cm en 3,970 kg zwaar.

Zij werd met open armen ontvangen door haar zusjes Lis en Fil.

Onze hartelijke felicitaties aan de ganse familie en uiteraard vooral aan ZWK-zanger en opa Marc Mattheussen en zijn gezin.

Overlijdens :

In volle Coronatijd gingen ook twee oud-leraars van het Sint-Norbertusinstituut van ons heen.

Raymond Janssens (°04/07/1939 Kontich)

Was een erg gewaardeerde leraar Engels in het hoger middelbaar, die heel wat leerlingen liet kennis maken met de Engelse literatuur van o.a. Huxley, Graham Greene en in het bijzonder met de vooruitziende blik van ene George Orwell en zijn '1984'.

Hij was stichter en oud-voorzitter van de Vlaamse Vereniging voor leerkrachten Engels (VVLE) en van het Davidsfonds Aartselaar.

Hij ging graag wandelen met zijn echtgenote naar Spa of Gent en hij was ook een muzikliefhebber van klassieke muziek en in het bijzonder van Ludwig van Beethoven en trots op één van zijn twee kleindochters, die 'al Bach, Chopin en voetbal' speelde.

Walter van Vlimmeren (°04/11/1937 Deurne)

Was een erg populaire muziekleraar en gekend onder zijn bijnaam Billie Turf (hierover meer elders in dit nummer). Ondanks vele darmproblemen leefde hij nog lang met zijn echtgenote in Ranst en overleed in het ziekenhuis van Lier.

Ook hen zullen wij gedenken in onze jaarlijkse herdenkingsdienst voor de overledenen van de kring en de school op 11 november a.s..

Lucky De Bruyn

Vrijdag 27 augustus overleed zij vrij onverwachts op 71-jarige leeftijd.

Zij is de echtgenote van Paul Clerckx en dus ook de schoonzus van Johan, Marc, Peter, Willy, Luc, Leo, Mia en Suzy Clerckx.

Haar kinderen Koen, Bart en Roel waren vroeger ook lid van het knapenkoor. Haar zus Greet was actief bij de Roodkapjes en de ganse familie was actief betrokken bij de werking van de Sint-Michielsparochie.

Vorige maand las Lucky nog een getuigenis voor bij de uitvaart van de moeder van Fons Carpentier.

De ZWK zal mee haar uitvaartdienst verzorgen op zaterdag 4 september om 10u30 in Sint-Michiel, Amerikalei, Antwerpen. Alle sympathisanten, vrienden en kennissen van de familie zijn uiteraard ook uitgenodigd.

Wij betuigen onze innige deelneming aan de ganse familie en vooral aan Paul, en we zullen haar ook herdenken tijdens onze jaarlijkse herdenkingsdienst op 11 november.

Agenda ???

Werkten mee aan dit nummer:

Johan Clerckx, Walter Bresseleers, Guido De Graeve, Marc Mattheussen, Herman Lermytte, Tony Ah Munn, Ludo Engelen, Luc Korthoutd, Jenny Backx, Leo Bontenakel, Fons Carpentier, Jan Leers, Rik Neel, Marcel Coppens (v.u.).